

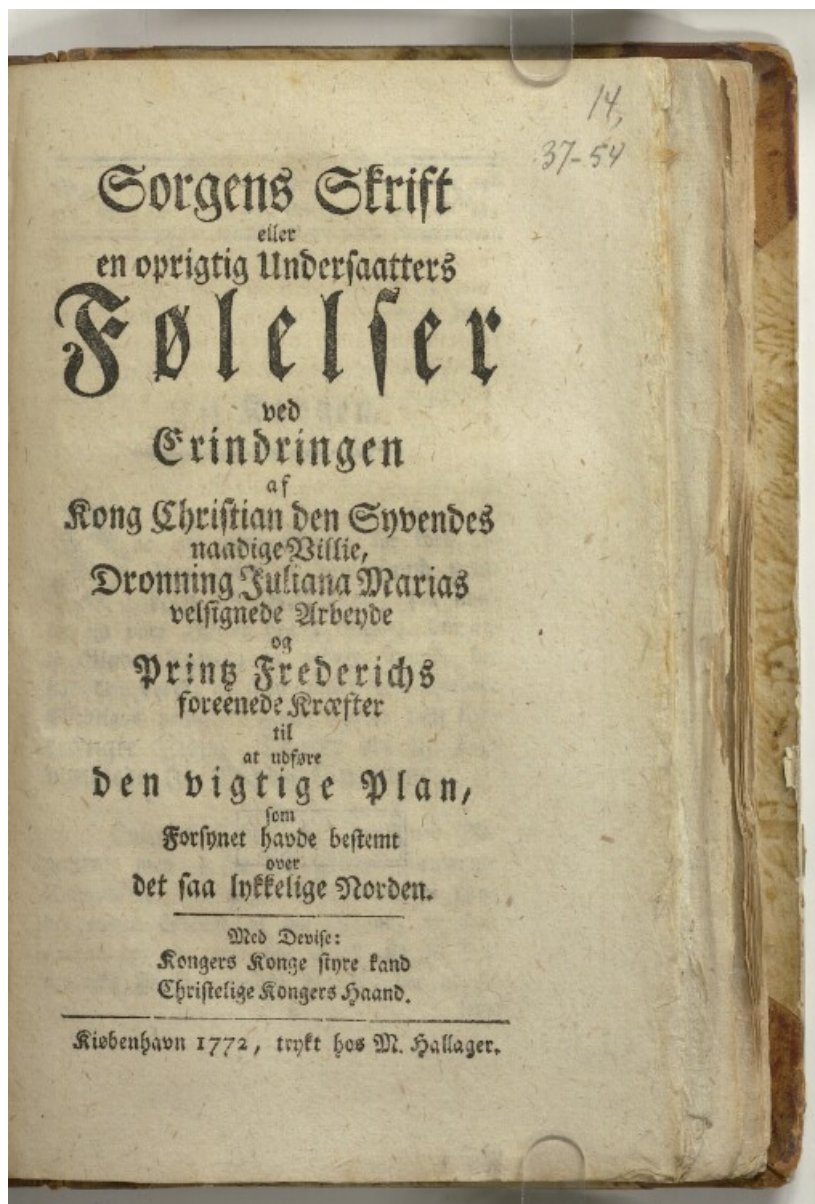
Titel: Sorgens Skrift eller en oprigtig Undersaatters Følelser ved Erindringen af Kong Christian den Syvendes naadige Villie, Dronning Juliana Marias velsignede Arbeyde og Prints Frederichs foreenede Kræfter til at udføre den vigtige Plan, som Forsynet havde bestemt over det saa lykkelige Norden.

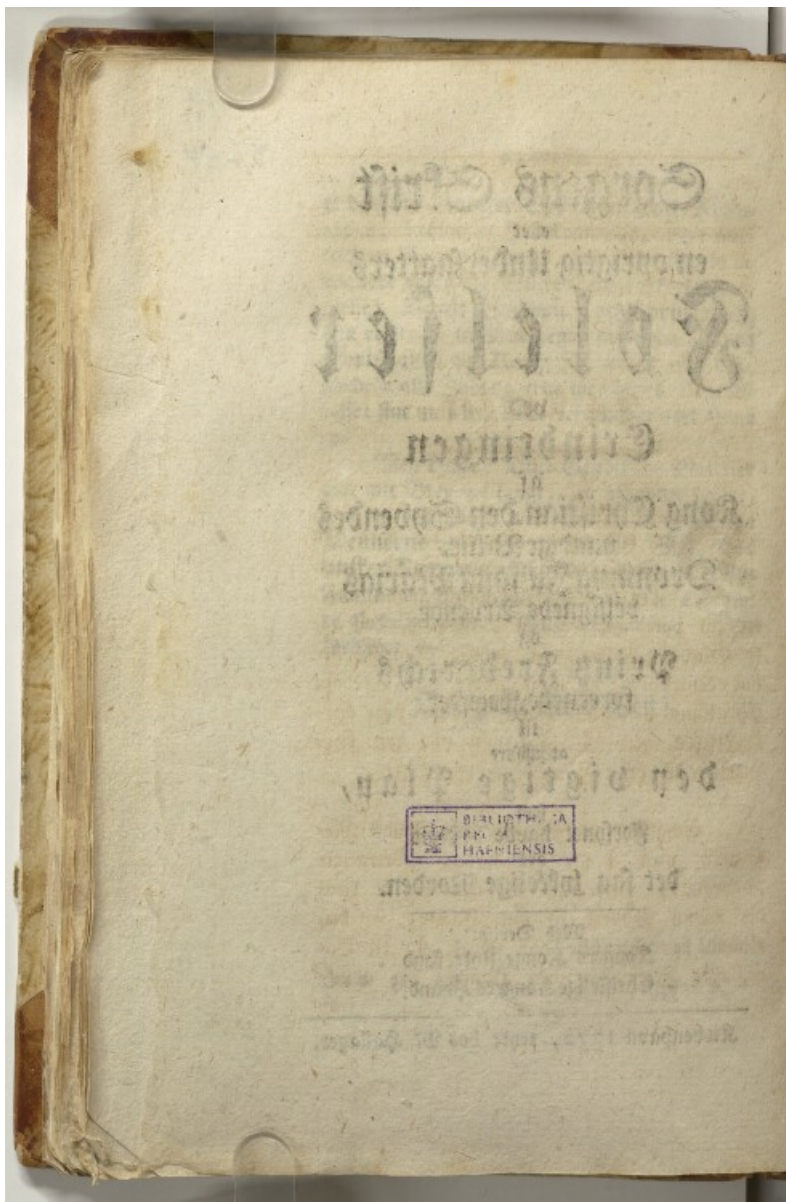
Citation: "Sorgens Skrift eller en oprigtig Undersaatters Følelser ved Erindringen af Kong Christian den Syvendes naadige Villie, Dronning Juliana Marias velsignede Arbeyde og Prints Frederichs foreenede Kræfter til at udføre den vigtige Plan, som Forsynet havde bestemt over det saa lykkelige Norden.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 10*, Morten Hallager, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_010-shoot-workid2_010_014/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

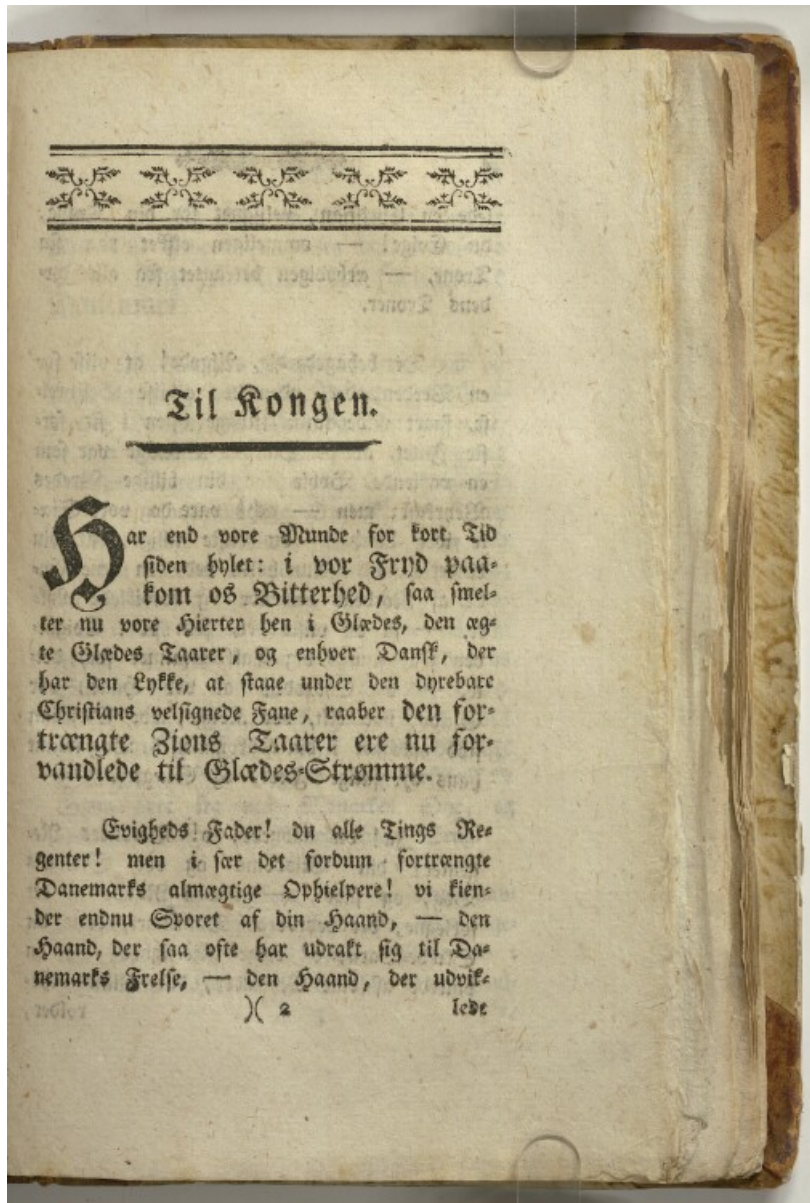
Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 10

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

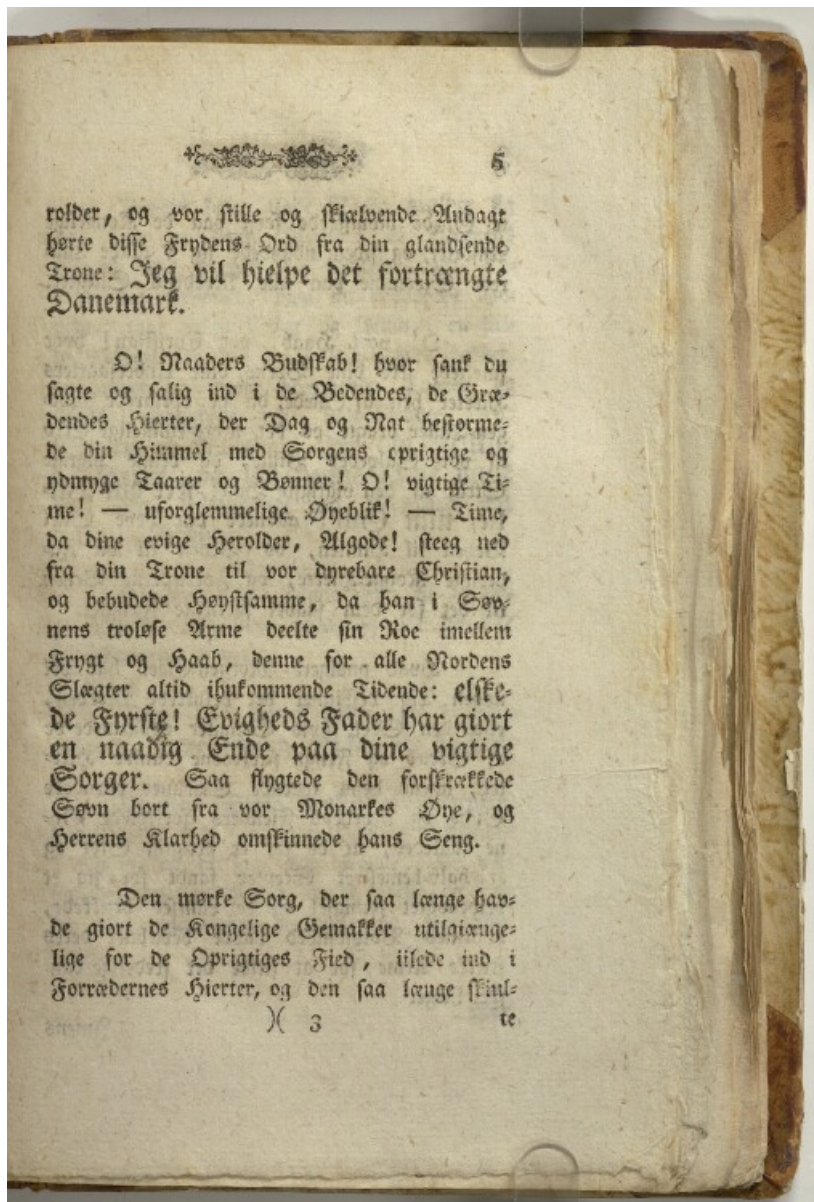

Evigheds Fader! du alle Tings Res- genter! men i ser det forðum fortrængte Danemarks almægtige Ophejere! vi kien- der endnu Svoret af din Haand, — den Haand, der saa ofte har udraakt sig til Da- nemarks Frelse, — den Haand, der udvise-

lede en Christian, velsignet for din Trone, du Evige! — sammeligen effter paa sin Trone, — arbejden betragtet fra alle Jordens Troner.

Det behagede dig, Afgode! at viise for en Verden, der, uden den alvise Bestyrelse, snart vilde falde tilbage igien i sit første Intet, at de Dancks Skiebne var som en vakkende Doble for din billige Bredes Beerkast; men — ach! vare dog vore Siæle idel Lob! — du viiste tillige, at din Under-Haand endnu holdt ved den eene Ende af Nordens bærende og forviklede Lykke, — ja du viiste det, som vi i Ewigheden skal sunge dig Takke-Malmer for, dette, — o Eregode! al vor Haab, vor Glæde, vor Alt, vor Konge, vor Christian stod optegnet i din Hufommelses Bog iblant hans Hensalige Fædre og Slægter.

Ja! du naabede, o! Verdens Regenter! din Visdoms og vor Skiebnes Bog, og saae, — men i Naade til det forlegne, det bedrøvede Danemark, dette dit Ervede-Barn, o! evige Kierlighed! — du vinkede af disse Myriader, din Villies Herolder,

rosler, og vor stille og skælvende Andagt
hørte disse Frydens Ord fra din glandsende
Trone: Jeg vil hielpe det fortrængte
Danemarl.

O! Naaders Budskab! hvor sant du
sagte og salig ind i de Bedendes, de Græ-
dendes Hjerter, der Dag og Nat besforme-
de din Himmel med Sorgens oprigtige og
yndtunge Taarer og Benner! O! vigtige Ti-
me! — uforglemmelige Øjeblik! — Lige
da dine evige Herolder, Algede! steg ned
fra din Trone til vor dyrebare Christian,
og bebudede Højsamme, da han i Sø-
nens troløse Arme deelte sin Nøe imellem
Frygt og Haab, denne for alle Nordens
Slægter altid ihukommende Tidende: elste-
de Fyrste! Evigheds Fader har gjort
en naadig Ende paa dine vigtige
Sorger. Saa flygtede den forskrækkede
Søvn bort fra vor Monarkes Øje, og
Herrens Klarhed omfkinde hans Seng.

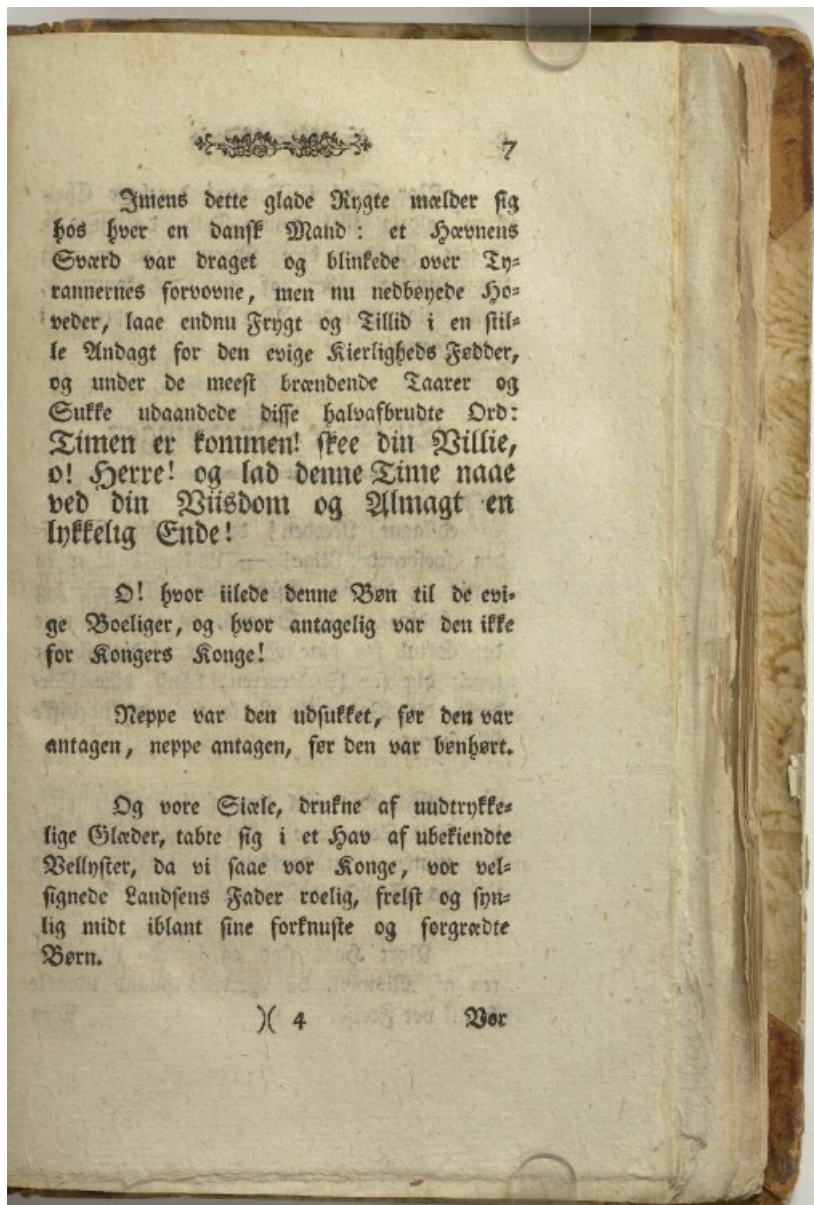
Den mørke Sorg, der saa længe hav-
de gjort de Kongelige Gemakker utilgængel-
lige for de Oprigtiges Fied, iilede ind i
Forrædernes Hjerter, og den saa længe skul-

te Glæde blomstrede først paa de Kongelige
Udsigter, og siden udgydede sig i glæde Taa-
rers Strømme paa alle Nordens Slægter.

O! vort Haab! vor Christian! hvoe
smeltede ikke dine Børns, dine Undersaatters
Hjerter hen af Glæde, da de opklarede Mor-
gen-Limen bragte os det uforglemmelige Ekko
af vor Salvedes Billie, da denne vigtige
Straf af den vigtigste Bør: Afted din Bil-
lie, min Gud! aabnede din høje Siæl
Vejen til Himlen, os Vejen til dit Fa-
derlige Konge-Hjerte, og Forraderne Vejen
til det for dem saavel fortiente Fængsel.

Hvad yndigere Morgen-Soel har vel
nogen Tid beskinner det belykkede Norden,
end den Soel, hvis Straaler opvarmede de
af Skrak og Frygt stivfrosne danske Hjer-
ter, imens dens tvænde Etelmer blandede
Guds og Nordens Fienders forseglede Ø-
ne saaledes, at de for et pragtig Sier og
et halv-bemestret Scepter sandt for sig et
velbevogtet Fængsel og de Lantser brakkede,
hvormed Boldsomhed havde bevabnet deres
stakle Arme, for at fælde det fredelige dan-
ske Rige.

Imens

7

Imens dette glade Rygte mælde sig
hos hver en dansk Mand: et Hærrens
Sverd var draget og blinkede over Ty-
rannernes forvoerne, men nu nedbøiede Ho-
veder, laae endnu Frygt og Tillid i en stil-
le Andagt for den evige Kierligheds Fædder,
og under de meest brændende Taarer og
Sikke udaandede disse halvafbrudte Ord:
Timen er kommen! skee din Bille,
o! Herre! og lad denne Tid naae
ved din Vidsdom og Almagt en
lykkelig Ende!

O! hvor illede denne Bøn til de evi-
ge Voeliger, og hvor antagelig var den ikke
for Kongers Konge!

Neppe var den udsukket, før den var
antagen, neppe antagen, før den var benhørt.

Og vore Siæle, drukne af uudtrykkes-
lige Glæder, tabte sig i et Hav af ubekjendte
Wellyster, da vi saae vor Konge, vor vel-
signede Landens Fader roelig, frelst og syn-
lig midt iblant sine forknuste og forgrædte
Børn.

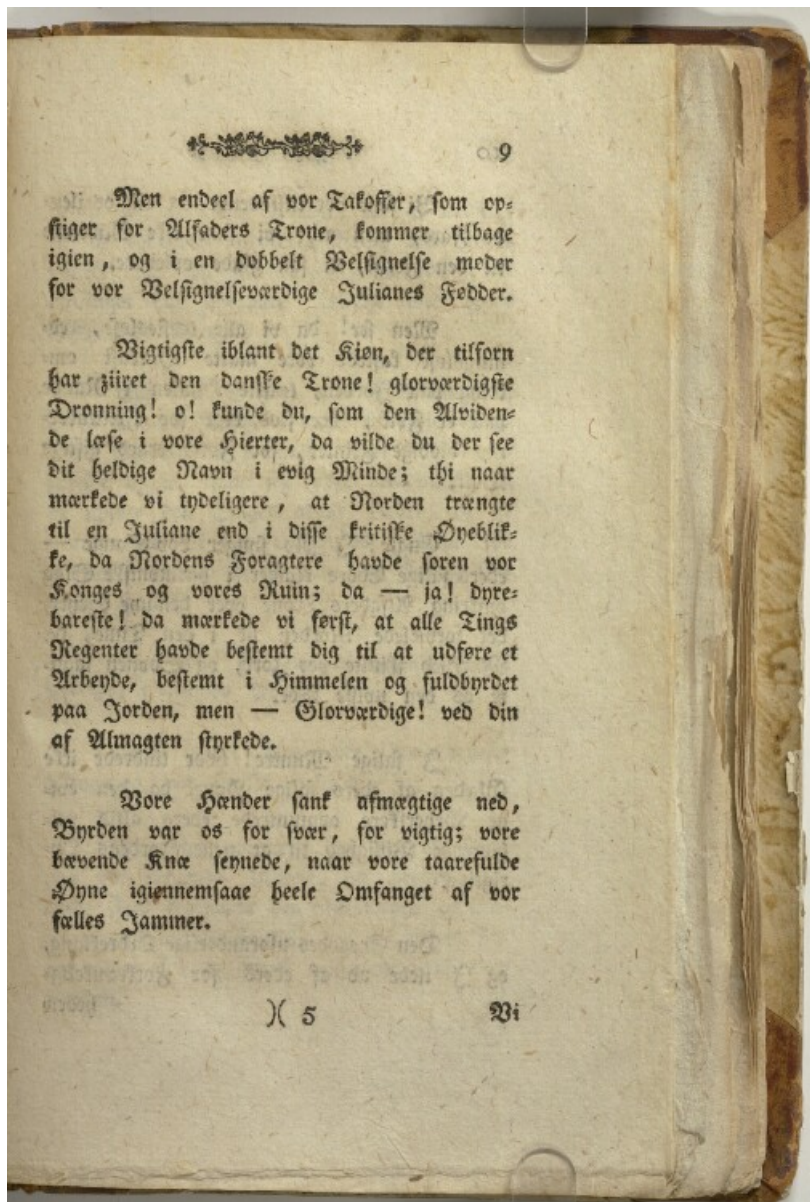
Vor Soel i Norden! dyrebare Chri-
stian! aldrig skal denne Dag, da dine og
Rigets Fiender blev styret efter en evig
Raadslutning, tabes af vor Hukommelse,
men evige Windes-Mærker skal opreises i
alle Hjerter.

Til Enke-Dronningen.

Nedslagne Norden! du for kort Tid
den forsørgede Rige! — Endnu opstiger en
vigtig og dyrebare Ester, som vil drage dig
ud af dine mørke Sørger, og med et tage
det Skjul fra dine Øjne, der hidindtil har
skult dig for Jordverren, skult dine For-
deels, dit Vel, din Lykke for vor nordiske
Ahasverus.

Saaledes skal den farlige Tjæmpte,
det sorte Forroderie, den blotte Voldsom-
hed tynke i en drukken Svimmel ved sea
Vrens Spids i Banarens Afgrund.

Vort Haab stod og berede paa Kan-
ten af Misvort, da Herrens Haand udrafte
sig til vor Frelse. Men

Men endeel af vor Takoffer, som op-
stiger for Alfaders Trone, kommer tilbage
igien, og i en dobbelt Betsignelse meder
for vor Betsignelseverdige Julianes Fødder.

Vigtigste iblant det Køn, der tilforn
har zireet den danske Trone! glørværdigste
Dronning! o! kunde du, som den Uviden-
de læse i vore Hierte, da vilde du der see
dit heldige Navn i evig Minde; thi naar
mærkede vi tydeligere, at Norden trangte
til en Juliane end i disse kritiske Øreblit-
ke, da Nordens Foragtere havde soen vor
Konges og vores Ruin; da — ja! dyre-
bareste! da mærkede vi først, at alle Tings
Regenter havde bestemt dig til at udføre et
Arbeyde, bestemt i Himmelen og suldbyrdet
paa Jorden, men — Glørværdige! ved din
af Almagten styrkede.

Vore Hænder sank afmægtige ned,
Byrden var os for svær, for vigtig; vore
bævende Knæ sejnede, naar vore taarefulde
Øyne igiennemsaac heele Omfanget af vor
fælles Jammer.

Vi saae vor tilstødende og til os ilende
de Fare, men ach! vi saae ikke Midlerne
til den Frelse, vi saa glade oplevede.

Men see! da vi alle trostesløse, red-
ningsløse kastede vore matte Dyekast om-
kring paa Jorden, tænkte Himlen i Naade
paa et Folk, der stod blot for Fjender-
nes blodige Flint, for Forrædernes giftige
Doff.

Engle! I selv synger Lov-Sange —
eders salige Chore klinger i harmoniske Slag
omkring Alladers Trone over den nye Sener,
det forvirkede Norden fik i den Time, da
Mørkhed skulde vor Jord, og Sønnen laan-
te os den uviste Noe.

I salige Muntre! hvor tindrede ikke
Glæden af eders salige Døne, da den evi-
ge Beherskere opmuntrede eders altid vel-
giørende Villighed til at tiene Jordens Op-
rigtige.

Den Egegodes usforanderlige Ordreklang,
og I ilede ud af eders for Forkrænkeli-
heden

heden utilgiængelige Kredse, for at nedstige til de bedrøvede Nordens Børn, men eders Glæde var en fuldkommen, førend I fik omringet vor dyrebare Juliane med eders beskyttende Vinger.

Vig den Glæde, som fremstinner af eders muntre Ansigter, naar en salig Syn- deres Omvendelse forkyndes eder i de himmelske Egne, saae jeg eder beredvillige til at udføre den Eviges alvise Ordre, og at nærme eder til vor velsignede Juliane for at styrke hendes af Almagt og Andagt segnende Haand.

Men ach! hvilken guddommelig Kraft løb ikke i hendes Arer!

Hvor snart blev ikke vor eeneste Dronning, vor største Heltinde.

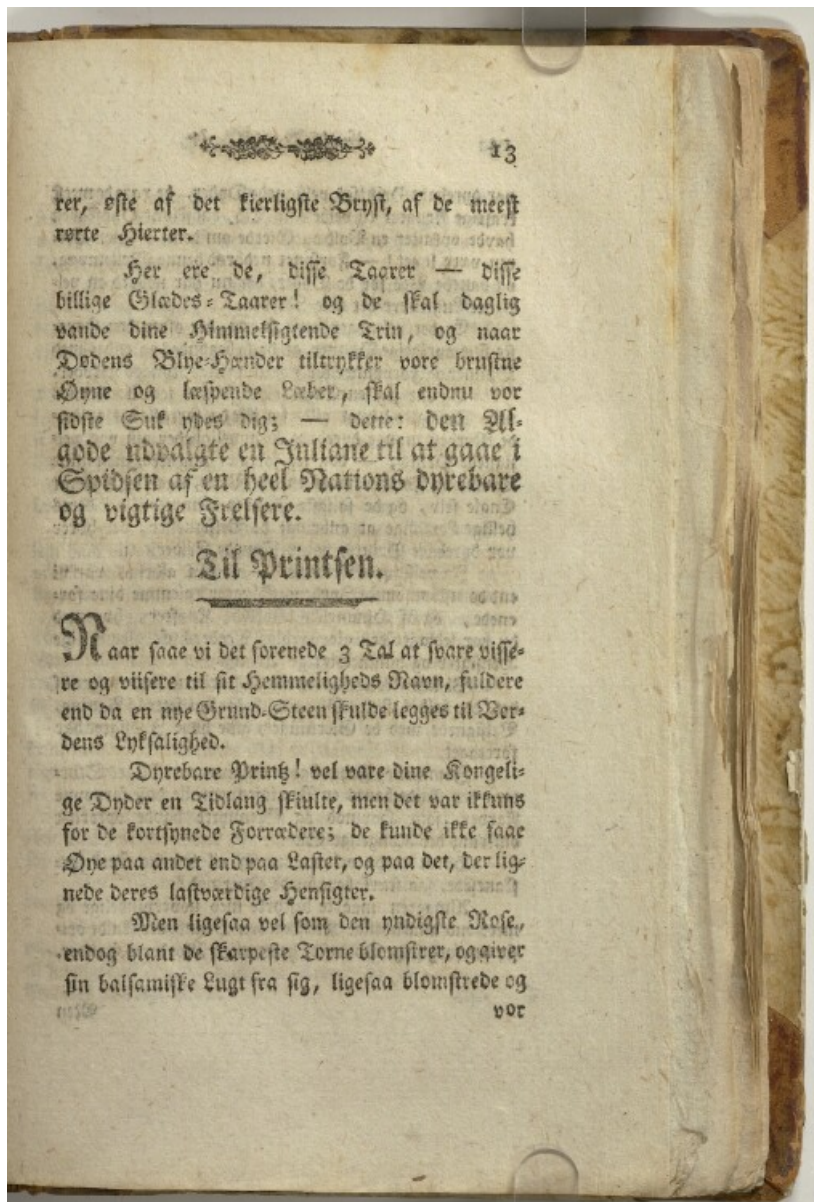
Almagten oplestede den segnende Arm paa vor sørgende Juliane, og hendes valse- lende Fied forkyndte den tilstundende og længe forønskede Velsignelse, der for en vis Tid var viget fra de meest velsignede Lande paa Jorden.

De

De muntreste Ahnelser indfandt sig i de forknuste Hjerter, og Haabet, det velsignede Haab, der næsten ikke mere var til for danske Hjerter, sang en Sener-Sang; denne dyrebare Sang: Vel ligger den uskatteerlige Perle forborgen i en uanseelig Skat, men naar den udvikles af sit raage Element, og kommer i Kienderens Haand, faaer man først med Glæde at vüide, hvad den er værd.

Saaledes og vor Juliane. Denne Nordens Perle kiendte ingen bedre, end Hiertekiendere, fordi ingen kunde skattere den, uden den alvise Kundskab selv; men da den almægtige Haand, der dannede de nyfødte Kloder og Lyset og Verdner drog Tidende Nordens længe ukjendte Skat frem for Lyset, saae først Kienderen, og den Nætsindige og den Fortængte, at Juliane, død i Danst-Haderens og Forrædernes Sind, levede, naar det kom an paa at søgte for den gode Sag.

Nordiske Heltinde! du kiender vor Asmagt, hvad kan du vel forlange af dine arme Børn, dine emme Venner, uden Laarer,

ret, ofte af det kjerligste Bryll, af de meest
rorte Hjerter.

Her ere de, disse Taarer — disse
billige Glædes-Taarer! og de skal daglig
vande dine Himmeffigende Trin, og naar
Dødens Blye-Hænder tiltrykker vore brystne
Dyne og læspende Læber, skal endnu vor
sidste Sul vides dig; — dette: den Af-
gode udvalgte en Juliane til at gaae i
Spidsen af en heel Nations dyrebare
og vigtige Frelser.

Til Prindsen.

Naar saae vi det forenede 3 Tal at svare viffe-
re og viisere til sit Hemmeligheds Navn, fuldere
end da en nye Grund-Steen skulde legges til Dø-
dens Lyfsalighed.

Dyrebare Prins! vel vare dine Kongeli-
ge Dyrer en Tidlang skulte, men det var ikkuns
for de kortshnede Forrædere; de kunde ikke saae
Dne paa andet end paa Laster, og paa det, der lig-
nede deres lastværdige Hensigter.

Men ligesaa vel som den yndigste Rose,
endog blant de skarpeste Tørne blomstrer, og giver
sin balsamiske Lugt fra sig, ligesaa blomstrede og
vor

vor dyrebare Prinses velsignede Døder, de vare de meest
kræftige Fruget til velbeslign Tid, endskjønt Ondfæden
havde opkastet en Bøld og Gierde om dem, — men Her-
ren være lovet! — Forsynet nebbred denne Mellemvæg,
og banede Væg for de Døder, der nu har udbred en vels-
signede Lugt over det hele Norden.

Er der vel noget dansk Hjerde, der ofter den Højes-
te sine oprigtige Bønner, at de jo begyndes og endes med
Bønner og Forbønner for vor ulignelige Konges Broder.

Og var jeg en Engel eller forstod jeg Aanderens
viise Sprog, o! hvor vilde jeg ikke da fortælle det oplive-
de Norden mange dyrebare Hemmeligheder om vor vels-
signede Prins; — dog jeg fortæler mig ikke, men mine
Lærker og Høleser faaer en nye Vard, naar jeg siger, at
Engle selv, og de saligste Aander glemmer ikke i deres
hellige Lovsange at anbringe de Velsignelser, der hører
vor dyrebare Prins, vor velsignede Frederic til.

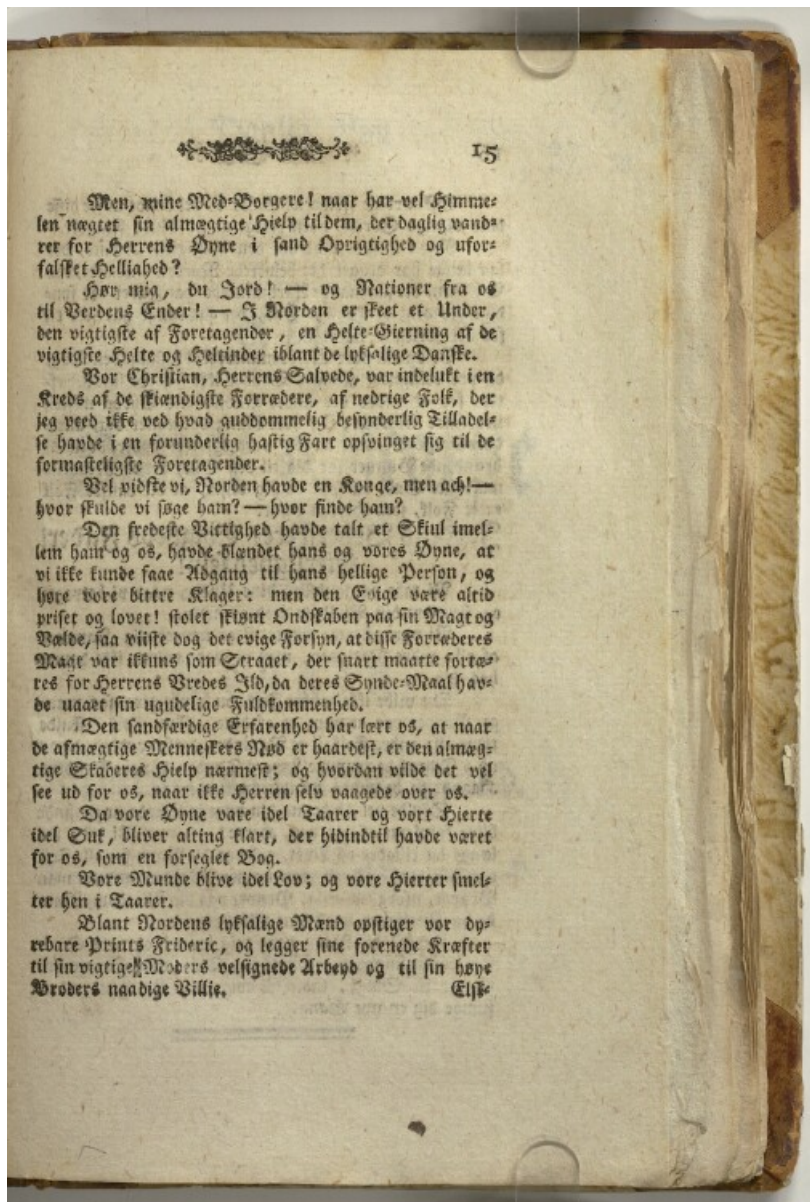
Ja velsignede Frederic! — vi kan aldrig, var vi
end de ussionfornste Jordens Slægter, glemme dine fore-
enede, og af Himmelen belykkede Kræfter, hvormed
du har ledsaget den glørværdige Moders uforglemmelige
Hensigter og himmelvigtige Arbejd.

Vi kan ikke igiennem alle Historierne finde noget af
det, der kaldes Helte-Giærninger, der kan settes i Ligning,
Velsignede, med de Giærninger, dine høje Indsigter har
foretaet.

Jammer og Frygt havde angivet vort Higes Stæt-
ter; der skulde banes en Væg igiennem alle disse forrovne
Farver, som Hovmod og Egenlyste havde optornet
omkring det Kongelige Sæde.

Hvem tørde vel nærme sig til den saa stærk for-
skantsede, saa stærk bevæbnede Overmod?

Almagten maatte bestyrke med uovervindelige og
meer end almindelige Kræfter den Haand, der skulde vri-
ste den forgyftige Dolk af de hemmelige Morderes Hænder.

Men, mine Med-Borgere! naar har vel Himme-
len naaget sin almægtige Hielp til dem, der daglig vandr-
er for Herrens Dyne i sand Oprigtighed og ufor-
falst Hellighed?

Hav mig, du Jord! — og Nationer fra os
til Verdens Ender! — I Norden er skeet et Under,
den vigtigste af Foretagender, en Helte-Gjerning af de
vigtigste Helte og Heltinder iblant de lykkelige Danske.

Vor Christian, Herrens Salvede, var indelukt i en
Kreds af de skændigste Forrædere, af nedrige Folk, der
jeg veed ikke ved hvad guddommelig besunderlig Tilladelse
havde i en forunderlig hastig Fart opsvinget sig til de
formasteligste Foretagender.

Vel vidste vi, Norden havde en Konge, men ach! —
hvor Fulde vi søge ham? — hvor finde ham?

Den fredste Wittighed havde talt et Skul imel-
lem hant og os, havde blandet hans og vores Dyne, at
vi ikke kunde faae Afgang til hans hellige Person, og
høre vore bittre Klager: men den Evige vare altid
priser og lovet! stolet Klant Ondskaben paa sin Magt og
Valde, saa viiste dog det evige Forhyn, at disse Forræderes
Maae var ifkiins som Straacet, der snart maatte fortæ-
res for Herrens Vredes Yld, da deres Synde-Maal have
de naaget sin ugudelige Fuldkommenhed.

Den sandfærdige Erfarenhed har lært os, at naar
de almægtige Menneskers Nød er haardst, er den almæg-
tige Stadens Hielp nærmest; og hvordan vilde det vel
see ud for os, naar ikke Herren selv vaagede over os.

Da vore Dyne vare idel Taarer og vort Hjerte
idel Suk, bliver alting klart, der hidindtil havde været
for os, som en forsejlet Bog.

Vore Munde blive idel Lov; og vore Hjertter smel-
ter hen i Taarer.

Blant Nordens lykkelige Mand opstiger vor dy-
rebare Prins Frederic, og legger sine forenede Kræfter
til sin vigtige Moders velsignede Arbejd og til sin høye
Broders naadige Villie. Elsk

Ætverdige Frideric! Kulde vi vel kunde anfsee disse
dine viatige Seridt, uden tillige at see Guds Fingere.

Nem! vi sporer herudi den almægtige Haand, der
saa længe har draget det belyskede Norden i Naade, den
Visdom, der saa mange Aarhundrede har sparet det syn-
dige Norden; det Fierlige Oho, der saa længe har seet til
for det forlegne Norden.

Vi og alle vore Efferkenimere skal besunge den Dag,
da vor velsignede Konges Broder ikke sparede sine Kræf-
ter, for at rædde det under Ondskabens Byrde næsten
nedbrøkte Norden; Og hver Sang vi nævner dig, aller-
dyrbareste Prints! da skal vore Hjerter opofre de meest
brændende Bønner for dig til den Gud, der er Nordens
naabigste Gud, og som daglig viser, at det danske Folk
er et Folk, som Herren elsker.

**Nordens Behersker! Evigheds Gader!
Kierlighed selv!**

Vi tabe os naadste i dine Under, naar vi betragte
og beundre din Visdom mod os arme.

Vi vare allerede domte til en uoprettelig Hammer
af alle andre Nationer, men vi vare endnu ikke domte
hos dia.

Du visde ikke, at det Folk, du havde givet saa man-
ge Prøver paa at være et af dine elskede Folk, Kulde
tiene alle andre Folk til et Vidunder, derfor ræddede du os
ud i Tide af de grumme Lovers Tander, af vore Fienders
Haand, da de endog mindst tænkte derpaa.

Skulde vel da denne din høieste Naade nogensinde
blive forglemt af os; nem, Herre! — men Vi vil, saa
længe du tillader os Livet, ophøve dit Navn for alle Folk
og Slægter; og hvor man nævner Norden, nævner man
Prøver, uforglemmelige Prøver paa din Visdom, Naade
og Kierlighed imod dine Skabninger.

Herre! dit Navn være evig lovet! og vore Støle
skal idelig sunge dig Vres og Taktsigelses Sange fra
Slægt til Slægt, indtil vi evig faaer Leylighed til at
sunge dig en nye Sang.